

§ 19.

Denne Lov træder i Kraft den 1. Juli 1907, fra hvilket Tidspunkt Lov af 3. April 1900 om Underholdsbidrag til Børn, der ere avlede udenfor Ægteskab, bortfalder. Loven er anvendelig ogsaa med Hensyn til de forinden dens Ikrafttræden begrundede Bidragsforpligtelser. Forandring i stedfundne Fastsættelser af Underholdsbidrag til Børn sker dog kun med fremtidig Virkning, og uden at Forpligtelse til Forudbetaling indtræder. Krav efter § 1, 4de Stykke, og § 2 kunne ikke rejses, saafremt de i § 16 ommeldte Tidsfrister ere forløbne. Afsoning i Henhold til § 15 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost og Tvangsarbejde finder kun Sted med Hensyn til Bidrag, der forfalde, efter at Loven er traadt i Kraft. Bestemmelsen i § 17 finder kun Anvendelse med Hensyn til Fødsler, der finde Sted, efter at Loven er traadt i Kraft. For Anvendelsen af Lovens § 11, 2det Stykke, jfr. § 1, 7de Stykke, er det Forudsætningen, at Dødsfaldet er indtraadt efter Lovens Ikrafttræden.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Ved Loven af 20. April 1888 om Underholdsbidrag til Børn, der ere avlede udenfor Ægteskab, foretoges der paa Grundlag af en i den første Halvdel af Firserne rejst Bevægelse, som havde givet sig Udslag i en Adresse til Regeringen, et væsentligt Skridt fremad til Betyggelse af udenfor Ægteskab avlede Børns Stilling. Først og fremmest indførtes der Adgang for den uformuende Moder — eller den, der retlig er traadt i hendes Sted — til at faa Bidraget (Normalbidraget) udbetalt af det offentlige paa Barnefaderens Vegne. Dernæst aabnedes der Adgang til, naar Barnet var trængende til Hjælp efter det 14de Aar, at faa Faderens Bidragspligt forlænget til det 18de Aar; Regler gaves om Bidragets Indføring som Gældskrav i Faderens Dødsbo, og Moderen hjemledes der Ret til at faa Bidrag til Udgifterne ved Barselfærden hos Faderen eller hos det offentlige paa hans Vegne.

De senere Love af 12. April 1892 og 3. April 1900 betegne ikke noget principielt Fremskridt paa den saaledes betraadte Vej, men indeholde nærmere Udførelse af de i Loven af 1888 liggende Grundregler og saadanne Ændringer og Lempelser, som man efter de i Mellemtiden indvundne Erfaringer ansaa for ønskelige, navnlig for at det ved Loven indførte System kunde virke uden for stort Besvær, særlig for den kommunale Administration.

Paa et enkelt Punkt medførte Loven af 1892 endog et ret føleligt Tilbageskridt, nemlig ved at berøve Moderen Adkomst til Underholdsbidragets Udbetaling af det offentlige, saafremt Barnefaderen har eller formodes at have forladt Landet.

Efter Regeringens Opfattelse er det Tidspunkt nu kommet, da det vil være rigtigt at gaa et Skridt fremad i at yde de udenfor Ægteskab avlede Børn og disses Mødre Bistand, særlig i Forhold til Barnefaderen. Den almindelige Samfundsopfattelse her og andetsteds har ganske sikkert i den forløbne Snæs Aar bevæget sig i denne Retning. I Norge og Tyskland er den nyere Lovgivning paa dette Omraade i væsentlige Henseender — og navnlig baade med Hensyn til Omfanget af Barnefaderens Bidragspligt og med Hensyn til de til Raadighed stillede Midler til Fremtvingselsen — gaact uden om den danske Lovgivning. Og som en Bekræftelse paa, at ogsaa her i Landet den almindelige Opfattelse er modnet for et saadant Fremskridt, skal det anføres, at Justitsministeriet, efter at Forberedelserne til det foreliggende Lovforslag vare begyndte, fra Dansk Kvindesamfunds Fællesstyrelse modtog et Andragende, ledsaget af et ved Samfundets Foranstaltning udarbejdet Lovudkast om Underholdsbidrag til udenfor Ægteskab avlede Børn. I dette Udkasts Begrundelse henvises der til, at ca. $\frac{1}{10}$ af